

legyen öncélú, hanem olyan, hogy mindenkit észrevétlenül belerendezzen a társaságot összetartó, a hétköznapi életnél egy kicsit emelkedettebb helyzetbe. Ez az ember valószínűleg nem a legfiatalabb tag lesz, de a kor nem számíthat! A közösség választaná meg. A „fölszentelésére” külön nincsen szükség, mert így maga közösség válna szentté, amelynek ő egy fontos tagja! Akire különösen fontos szerep vár a kiemelkedőbb alkalmakon, mint az újszülött megáldása, a házasulandók megáldása, a halottól való búcsú, s annak valamilyen emberhez méltó nyugalomra helyezése. Ezekben az esetekben talán valami igen egyszerű ruházati jelzéssel is segítheti a hozzátartozók lelki emelkedettségét.

Ez volna a pap, aki természetesen az életvitelében is olyan ember lenne (nő vagy férfi), aki elősegíti a fentebb leírt harmóniát, aki csöndben segít, de ő maga is elfogad minden jó tanácsot, s igen természetesen belesimul a közösségbe.

Természetesen, ha így képzeljük el a papi feladatokat, akkor eleve nem történhetnének meg a fent említett szörnyűségek.

Másrészt megvalósulna az, amit Jézus Isten-Országának nevez.

2018. szept.27.

FARKAS ISTVÁN

ÖREGEK

Baráti társaság is voltak, mert barátok voltak már ötven éve. Lelki közösség is voltak, mert mindennapjaikat igyekeztek a lélek szava szerint rendezni. Vitakör is voltak, mert havonta egyszer, együtt, öt órán keresztül vitatkoztak a világ, az élet, a társadalom, az egyén, vagy éppen a család aktuális problémáin. Vallásosok is voltak, mert találkozásaiknak megvolt a forgatókönyve, liturgiája és ebben szerepet játszott az elmélyült elmélkedés, ima, ének. Önképzőkör is voltak, mert tájékozottak voltak a világ, a vallások, a politika, a környezet, a társadalmi élet kérdéseiről. Emberek is voltak, mert ahány annyiféle temperamentum, családi állapot, családi helyzet, gondolkozásmód és vélemény. Már jókat tudtak nevetni egymás dühkitörésein, bögésein, türelmetlenségein, elégedetlenségein, mert fejből tudták egymás véleményét és a kitérőések előjeleit is jól ismerték. Türelmesek is voltak, mert már ötven éve hallgatták, elfogadták, megértették egymást. Titkaik nem voltak egymás előtt. Nem is lehettek. Ott, az összejöveteleken sírták el, nevték el mindazt, amit esetleg otthon sem tehettek meg tapintatból, szeretetből,

a béke kedvéért. A házastársak – hol a férfi, hol a nő – valahogy kikoptak mellőlük. Tudtak a közösségről, ismerték is egymást, de nem jöttek, pedig jöhettek volna. Néha, együtt nagyon intellektuálisak voltak és ezt sokan nem tudták elviselni. Kimaradtak. Aki maradt, az megtartotta vesszőparipáit, a kályháját és skatulyáit. A vesszőparipákról is leszálltak néha, a kályhától is el-elmerészkedtek a nyitott ablakig és a skatulyák egy kicsit mindig nyitva álltak, így volt bennük élet, mozgás. Ők voltak egy nagyobb közösség öregei. Három generáció nőtt már fel a kezük alatt, ezért voltak okosak, tapasztaltak és türelmesek a fiatalokkal. Mindegyiküknek meg volt a maga egy-két, fiatalabbakból álló közössége.

Mikor lakhelyet változtatott, keresni kezdte, hol folytathatná közösségi életét. Akkor talált rájuk. Félve ment a találkozóra. Jóval fiatalabb volt. A közösség alapszellemét ismerte – adás, szolgálat, szelídség –, de azt is tudta, hogy ezeket mindenki másképpen éli meg. Ismerte a forgatókönyvet is, de azt is tudta, ahány ház annyi szokás. Befogadták. Ő is befogadta őket, bár tartott tőle, hogy túl okosak lesznek neki és hozzájuk öregszi. Nem így történt. A sok olvasás, szöveg, magyarázat, politika, teológia, filozófia valahogy feloldódott a találkozó légkörében. A mindennapok eseményei ezernyi szállal szőtték át a legelvontabb vallási témákat is. Valahogy élő, emberközeli maradt az egész. Sokáig nem értette, mi tartja össze őket. Jól érezték magukat együtt, de ez kevés ötven évre. Nézte őket, nézte két évig. Akkor fedezte fel, hogy minden egyéni személyiség vonás és minden külső környezetbeli különbség: nyomorúság, megpróbáltatás, nélkülözés, vagy éppen öröm, gazdagság ellenére volt bennük valami egyedi, sugárzó békesség, szelídség. Pedig nem voltak lagymatag, csak agyaló, de nem élő, életunt nyugdíjasok. Az egyik aktív, tüntető természetvédő, a másik még mindig dolgozó matematikus, professzor, a harmadik hat gyereket és négy unokát összetartó családanya, a negyedik világjáró és előadó teológus, az ötödik virágkertész vállalkozó, a hatodik nyugdíjas magyartanár, aki egyedül lévén egy nagycsalád pótnagymamai teendőit vállalta fel. A szelídség lassan rá is hatni kezdett. Nem lett aktívabb, de amit felvállalt, azt végig csinálta becsülettel. Rendbe tudta szedni magában a fontos és kevésbé fontos dolgokat. Kinyílt a világ számára, mert a szemével már nem kifelé, hanem befelé nézett. Kifelé a szívével látott. Az együttérzés megszelídítette őt magát is és együttérzése eredményeként a világ s szelídült körülötte.

Olyan helyet talált a világban, ahol föld és ég összeér. Saját helyét találta meg.

Dobogókő, 2000 nyara